

Tienmaal mens-erger-je-niet

Een decennium geleden vatte de sectie Letteren het plan op een dictee te organiseren. Elk jaar vlijden tientallen durfballen, gestrest of niet, zich achter de in parallelle rijtjes geplaatste krakkemikkige tafeltjes om op buitenissige woordjes en grammaticale puzzeltjes te zwoegen.

Ongetwijfeld werden schielijk schietprevelementjes gedaan in de hoop op een goede score. Bepaald niet overbodig, want wie had zich ooit afgevraagd hoe geëchtheid of ge-e-maild correct gespeld moest worden om van zee-egeltje en twee-eiige tweeling maar te zwijgen.

Menigeen baadde dan ook in het zweet. Heel gênant maar een reële kans, dat lijdt geen twijfel. Zou zo'n taalproeve, doorgaans niet in jip-en-janneketaal, uitsluitend voorbehouden zijn aan briljante taalcoördinatoren en bijdehante pietjes-precies gezegend met stalen zenuwen?

Onzin, want nog nooit gelastte de sectie een dictee af. Men ontwaarde vogels van diverse pluimage. Niet alleen gedweë AOW'ers en flamboyante yuppies gaven acte de présence, maar ook geharnaste hobbyisten en enthousiaste jongvolwassenen.

Hoewel het niet altijd een appeltje-eitje was en sommigen zelfs een allerbelabberdste uitslag tentoonspreidden, bleef de geestdrift groot. Van lieverlee lijkt het Papendrechts dictee tot een authentieke rage te zijn geëvolueerd.

Oké, na afloop geen polonaises, guirlandes of goudenmedaillewinnaars. Voor de drie laureaten is er wel te allen tijde eeuwige roem en een prijsje. Het gros zal het echter moeten doen met de Olympische gedachte dat meedoen belangrijker is dan winnen. Ook leuk.